

Neobvyklá a chytře
napsaná kniha.
BBC News

SARAH J.
HARRISOVÁ

BARVA
VRAŽDY
BEE
LARKHAMOVÉ

HOST

SARAH J.
HARRISOVÁ

**Barva
vraždy
Bee
Larkhamové**

SARAH J.
HARRISOVÁ

BARVA
VRAŽDY
BEE
LARKHAMOVÉ

BRNO 2019

The Colour of Bee Larkham's Murder

Copyright © Sarah J. Harris, 2018

Cover design Connie Gabbert

Cover image by Mark Owen / Trevillion Images

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-880-2 (PDF)

ISBN 978-80-7577-881-9 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-882-6 (MobiPocket)

Darrenovi, Jamesi a Lukovi.
A také mým milovaným rodičům a Rachel.

*„Mohla bych vám vypravovat, co dobrodružného jsem
zažila — ale jenom od dnešního rána,“ řekla nesměle Alenka.
„Na včerejšek darmo vzpomínat, protože jsem byla docela jiná.“*

LEWIS CARROLL: ALENKA V KRAJI DIVŮ

synesthesie [-ézi-], **synestézie**, -e, ž. (z řec.) psych. vyvolání
vjemu jednoho smyslu podnětem z jiné smyslové oblasti
(např. při barevném slyšení): s. zrakového a sluchového
vjemu u Bezruč

SLOVNÍK SPISOVNÉHO JAZYKA ČESKÉHO

Úterý (lahvově zelená)

Odpoledne

Vražda Bee Larkhamové byly ledově modré krystalky se třpytivými okraji a stříbřité rozeklané rampouchy.

Takhle jsem to řekl hned prvnímu policistovi, kterého jsme na stanici potkali, ještě než mě táta zarazil. Chtěl jsem se přiznat a skoncovat s tím, mít to za sebou. Ale on mi buď nerozuměl, nebo to zapomněl vyřídit kolegovi, co mě právě teď vyslýchá.

Tenhle pán mi už pět minut a dvacet dva sekund pokládá otázky, které nemají nic společného s tím, co se v pátek večer stalo mojí sousedce, Bee Larkhamové.

Tvrdí, že je detektiv, ale já o tom teda nejsem na sto procent přesvědčený. Místo uniformy na sobě má bílou košili a šedivé kalhoty a sedíme na flekatých karmínových pohovkách v místnosti vymalované krémově bílou. Na stěně po mojí levici visí zrcadlo a v pravém rohu u stropu je připevněná kamera.

Tady se nevyslýchají kriminálníci, rozhodně ne ti dospělí. Na policii sedí hračky spolu se starou ročenkou *Top Gear* a poničeným výtiskem prvního dílu *Harryho Pottera*, který vypadá, jako by se ho nějaké dítě pokusilo sníst. Jestli mě tohle má uklidnit, tak to nefunguje. Ten jednoruký klaun se na mě rozhodně dívá dost zle.

Řekl bys, že jsi ve škole šťastný, Jaspere?

Kamarádíš se s nějakými kluky ze třetíku?

Viš něco o těch chlapcích, co chodí k Bee Larkhamové na hodiny hudby?

Poprosila tě někdy slečna Larkhamová, abys někomu z těch chlapců doručil zprávu nebo dárek, třeba Lucasovi Drurymu?

Viš, na co se používají kondomy?

Ta poslední otázka je legrační. Jsem v pokušení detektivovi odpovědět, že obaly od kondomů vypadají jako blýskavé bonbony, jenže jsem zrovna nedávno zjistil správnou odpověď.

Je to SEX: slovo růžové jako žvýkačka, s hanbatým lila nádechem.

Ale znovu: co to má společného se mnou a s Bee?

Na začátku výslechu se nám ten pán představil jako Richard Chamberlain.

Jako ten herec, řekl.

Nemám nejmenší tušení, kdo je herec Richard Chamberlain. Možná hraje v některém z těch amerických detektivních seriálů, co má táta tak rád — v *Myšlenkách zločince* nebo *Kriminálce Las Vegas*. Nevím, jakou barvu má hlas toho herce, ale odstín hlasu tohoto Richarda Chamberlaina je narezlá chromová oranž.

Snažím se jeho barvu ignorovat, nepříjemně se mísí s tátovou blátivě okrovou a mě z toho bolí oči.

Dneska ráno tatkoví někdo zavolal a požádal ho, aby mě přivezl na stanici, že by mi chtěli položit pár otázek ohledně Bee Larkhamové — otec jednoho mladíka, který k ní chodí na hodiny hudby, vůči ní vznesl závažná obvinění. Kolegové toho policisty prý hodlají vyslechnout i ji, aby si o případu udělali ucelený obrázek.

Tatka zdůrazňoval, že nejsem v průšvihů, ale já poznal, že má strach.

Napadlo ho, že bychom s sebou měli vzít moje zápisníky a obrázky. Řekneme policii o tom, jak postávám s dalekohledem v okně a pozoruju alexandry, co hnízdí na dubu u Bee Larkhamové. A taky o tom, že si zapisuju všechno, co z okna vidím.

Je důležité, aby policie viděla, že ochotně spolupracujeme a že se nesnažíme něco skrývat, Jaspere.

Nechtěl jsem nic riskovat, takže jsem ke vchodovým dveřím nanosil sedmnáct nejdůležitějších obrázků a osm krabic se zápisníky — všechno správně seřazené v krabicích označených daty.

Nezamlouvalo se mi, že se teď ocitnou všechny pohromadě v jediném stísněném prostoru, v tmavém kufru tátova auta. Co kdybychom se vybourali a auto vzplanulo? Moje záznamy by byly tytam. Přišel jsem s praktickým nápadem, že si ty krabice rozdělíme a pojedeme na policejní stanici dvěma taxíky, jako členové královské rodiny, ti spolu přece taky nesmí cestovat v jednom letadle.

Tátka to zavrhl a zamumlal: „Ono by možná neškodilo, kdyby ty krabice shořely.“

Vřískal jsem na tátu lesklé akvamarínové obláčky s ostrě bílými okraji, dokud mi neslibil, že se mých zápisníků ani obrázků nikdy nedotkne. Jenže už to nešlo vzít zpátky a já jeho výhrůžku ani ty barvy nemohl dostat z hlavy, ať jsem jí třásl sebevíc. Zlomyslně se mi mísily za očima. Nedokázal jsem se na tátu ani podívat a nechtěl jsem myslet na ty příšerné věci, jakých je schopný.

Jaké už udělal.

Vrátil jsem se do skrýše v rohu svého pokojíku a mnul v ruce knoflíky maminčina propínacího svetru, dokud jsem se trochu neuklidnil. Strávil jsem tam devěadvacet minut a táta zatím všechno odnesl do auta beze mne. Pár mých očíslovaných krabic se zápisky o lidech v naší ulici nahradil mnohem staršími krabicemi z půdy.

To je ale chyba, upozornil jsem ho. *Tyhle zápisníky jsou staré už několik let, jsou v nich seznamy postav a figurek Star Wars.*

Tátka řekl, ať to neřeším. Policisty prý nejspíš bude zajímat rozptýl mojí práce, a když jim dáme od každého trochu, aspoň je tím zabavíme.

Takové vysvětlení se mi moc nezamlouvalo. A co hůř: když jsem se pořádně podíval do kufru, došlo mi, že tatka položil krabici číslo čtyři na krabici číslo šest.

„Číslo čtyři je mrkvově oranžové a záludné!“ řekl jsem. „Nemůžeš ho dát na tlumeně růžové a přátelské číslo šest. Ty k sobě vůbec nepatří! Jak to, že to ještě pořád nevíš?“

Chtělo se mi dodat: *Jak to, že nevidíš to co já?*

Nemělo to smysl. Nikdy to nemá smysl. Táta je slepý vůči spoustě věcí, zvláště když se týkají mě. To maminka mým barvám rozuměla, když jsem byl ještě malý. Jenže ta už tu s námi není a táta nic z toho vědět nechce.

Pustil mě zpátky dovnitř. Tentokrát jsem se tedy radši točil na židli v kuchyni, místo abych zase běžel do skřýše. Neměli jsme čas, ale oběma nám bylo jasné, že už se nesmím víc rozčílit. Připadal jsem si jako herec v roli Jaspera Wisharta, už od toho večera, kdy Bee Larkhamová...

Nemůžu na to myslet. Ještě ne.

Nejdřív si budu muset dát do pořádku tu dlouhou pásku, co mám v hlavě. Celá se mi zamotala, důležité části se poškodily a pomíchaly. Nedaří se mi přijít na to, jak ji zase urovnat, abych si mohl přehrát, co se tehdy stalo.

Ještě víc mě ale děsilo, že přijedeme pozdě. Tatka říkal, že to bude v pohodě a že se nemám bát, jenže totéž říká pokaždé, když nám přijde upomínka za nezaplacenou elektřinu. Nejsem si jistý, jestli ještě můžu věřit jeho úsudku.

Dvakrát jsem zkontroloval krabice v kufru a pak jsme se ujistili, že máme zapnuté pásy, protože když si nezapnete pás, je třicetkrát vyšší pravděpodobnost, že proletíte oknem.

Když jsme konečně dorazili, měli jsme zpoždění patnáct minut a čtyřicet tři sekund. Seržant na recepci nám řekl, že to nevadí a že se máme posadit, za chvíli se nás ujme někdo z detektivů.

Hlas seržanta na recepci měl seržově modrý odstín. Snažil jsem se té ironii nechechtat. Nikdo jiný na policejní stanici by

ten vtip nepochopil, teda až na tátu, a ten by se stejně nesmál. Jemu moje barvy nepřijdou legrační.

Nejradši bych poletoval po čekárně jako alexandr. Místo toho jsem si pevně založil ruce na prsou a předstíral, že jsem *normální třináctiletý kluk*. Sledoval jsem hodinky. Odpočítával jsem čas.

Pět minut, čtrnáct sekund.

Dveře se s pípnutím otevřely — *světlé našedivěle tyrkysové kruhy* —, vyšel z nich muž v šedém obleku a potřásl tátovi rukou, aniž se na mě podíval.

„Dobrý den, detektive,“ pozdravil táta. „Vy vedete vyšetřování ohledně Bee a těch chlapců?“

Muž si tátu odvedl stranou a tiše, v tlumených šedobílých linkách, s ním rozmlouval. Na mě nemluvil, vůbec si mě nevšímal.

Zaslechl jsem, jak se mu táta svěřuje se svými pochybnostmi o tom, že bych jim snad mohl pomoci, když vůbec nerozeznávám obličeje. Prý to asi nějak souvisí s mojí *poruchou autistického spektra*. To ale bude muset posoudit nějaký odborník.

Ještě pořád mě chce pan detektiv vyslýchat? Dost možná to bude pro všechny ztráta času.

„Jasper vidí barvy a tvary při jakémkoliv zvuku, ale to taky nikomu moc nepomůže,“ dodal táta.

Jak se opovažuje něco takového říci? Mně to pomáhá, díky rozdílným barvám hlasů rozeznávám lidi. Navíc to není jenom užitečné, je to taky úžasné — tohle táta nikdy nepochopí.

Můj život je strhující kaleidoskop barev, které vidím pouze já.

Když vykouknu z okna v pokojíku, pěnkavy v korunách stromů spustí na pozdrav serenádu maršmelounově růžových trylků a rozdurdění kosi vysílají do světa světle tyrkysové čáry, které mě vždycky rozesmějí.

Když v sobotu ráno polehávám v posteli a taťka v kuchyni poslouchá rádio, bombarduje mě elektrizujícími odstíny zelené, tmavými odstíny fialové a barvami nezralých malin.

Jsem rád, že nejsem jako většina kluků v mém věku, protože vidím svět v celé jeho pestrobarevné kráse. Nedokážu sice rozpoznat obličej lidí, ale vidím barvy zvuků a to je mnohem lepší.

Nemohl jsem se dočkat, až tomu policistovi budu moc říct, že táta vidí jenom stovky barev, zato já miliony.

Na světě ovšem existují i příšerné barvy, jaké by nikdo neměl za žádných okolností spatřit. Pár takových ohavných odstínů nemůžu už od pátečního večera dostat z hlavy, ať se snažím sebevíc.

Zoufale jsem toužil neposlechnout tátu a říct tomu detektivovi, že když večer zavřu oči, ta změť barev je ještě živější, ještě krutější.

To proto, že před sebou pořád vidím barvu vraždy.

Úterý (lahvově zelená)

Pořád téhož odpoledne

Tatka mi ještě cestou na stanici zakázal mluvit o pátečním večeru. Prý se mám držet jenom toho, co jsme spolu probírali. Jenže sotva jsme dorazili na místo, hned se od toho plánu sám odchýlil. Stáli sice s detektivem na druhé straně čekárny, ale já tu tátovu palbu otázek stejně slyšel.

„Jedná se o oficiální výslech?“ ptal se. „A má se to týkat těch kluků, kteří chodí k Bee domů?“

Z detektivových úst zazurčelo tiché zamumlání, šedobílá zvuková kulisa, která rychle odplula pryč, jako by na sebe nechtěla strhávat pozornost.

„Aha, takže zatím žádná oficiální svědecká výpověď, jenom informativní protokol týkající se Bee a hlavně jejího vztahu s Lucasem Drurym? To je všechno? Pokoušel jsem se Jasperovi vysvětlit, na co se ho asi budete ptát, ale pro někoho jako on je to složité.“

Šedobílé čáry se změnily v nadýchané obláčky a odvály pryč.

„A zkoušeli jste se už spojit s Bee?“ pokračoval táta.

Další barevně nevýrazné mumlání, které detektiv provázel pokyvováním hlavou — cosi o tom, že se policii doposud nepodařilo ji najít, aby ji mohli vyslechnout.

Co je to *informativní protokol*? Proč tu vlastně jsem?

Díval jsem se z jednoho na druhého, ale z jejich tváří jsem žádnou náповědu nevyčetl. Chtějí snad táta s tím detektivem slyšet, jaký byl můj první dojem z hlasu Bee Larkhamové?

Nebeská modř.

Co se mi vybaví z našeho prvního setkání?

Pocit, že z nás budou skvělí kamarádi.

Nebo snad chtějí slyšet, jak mi poprvé vyhrožovala?

Buď to pro mě uděláš ještě dneska večer, nebo ti už nikdy nedovolím pozorovat alexandry od sebe z ložnice. Když neuděláš, co po tobě chci, nebudu je ani krmit.

Chtěl jsem, aby mi táta vysvětlil, o čem se to bavili, ale on musel jít do auta pro krabice. Během čekání jsem poklepával nohou, sledoval tu světlou holubičí šed' a cítil, jak se mi detektivovy oči jako nůž prořezávají čelem až do mozku, jako by znal každíčký detail od začátku až do konce. Celý ten děsivě zabarvený příběh bez úprav.

Stěny čekárny kolem mě se začaly stahovat. Nemohl jsem dýchat. Neviděl jsem ani neslyšel žádné barvy. Zapomněl jsem, co že jim to vlastně mám říct, přestože to se mnou táta doma celé hodiny nacvičoval. Místo toho jsem se zhluboka nadechl a rozhodl se rovnou přiznat, když už byla příležitost. Detektiv celou dobu mlčel a já mu vyprávěl všechno o alexandrech malých, co hnízdí na dubu v zahradě Bee Larkhamové:

Jsou nesmírně inteligentní a hudebně pestrobarevní jako orchestr pulzující životem. Už jsem se kvůli nim dostal do potíží s policií i se sousedy, ale pořád jsou to ptáci, které mám ze všech na světě nejradši.

Ale hlavně jsem nahlas a zřetelně řekl: „Ledově modré krys-talky se třpytivými okraji a stříbřité rozeklané rampouchy.“

Neměl jsem čas vysvětlit, že takové barvy a tvary křičela Bee v pátek večer, táta se totiž vrátil s prvními dvěma krabicemi. „Beze mě nic neříkej, Jaspere,“ varoval mě. „Sedni si tamhle.“

Mezi obočím se mu objevila hluboká rýha. Byl rozmrzelý nebo rozhořčený nebo rozčilený strachy, protože jsem se pustil do vyprávění bez něj. Ale bál se zbytečně. Strávil jsem tři minuty a třidvacet sekund popisováním alexandrů a jejich velkolepých barev a vůbec jsem se nedostal ani k tomu, jak jsem Bee Larkhamové ublížil ostrým blyštivým nožem, ani k té spoustě krve.

Tatkoví cukalo v levém oku. Otočil se k muži v obleku: „Ve škole má nejradši výtvarku. Musíte ho zarazit, jinak se nechá unést a bude vám donekonečna vykládat o barvách a malování.“

*Tátův blátivě okrový hlas ke mně vyslal zašifrované varování:
Bud' zticha, nebo tě odvedou pryč, daleko od tvého světa.*

Vrátil jsem se na svítivě oranžovou plastovou židli, detektiv vytukal kód do stříbrně cinkajícího číselníku u dveří a zmizel. Táta chodil s krabicemi tam a zpátky. Složil jsem si ruce do klína, aby si snad seržově modrý odstín nemyslel, že je mám založené na prsou v obranném gestu a že něco skrývám.

Táta vždycky říká, že první dojem je důležitý:

Soustřeď se na obličej toho druhého a dívej se mu do očí, jinak to bude vypadat, že lžeš.

Když ti to nepůjde, zírej tomu druhému nad obočí, ať to vypadá, že se mu díváš do očí.

Snaž se chovat normálně.

Nemáchej rukama.

Nekývej se.

Nevyprávěj donekonečna o těch svých barvách.

Neříkej nikomu, cos provedl Bee Larkhamové.

Kvůli tomu tady dneska nejsme, na to nezapomeň.

Určitě jsem na toho detektiva udělal dojem. Řekl jsem mu naprostou pravdu. Teda šedesát šest procent naprosté pravdy. Neřekl jsem mu všechno. Na těch chybějících třicet čtyři procent jsem myslet nechtěl.

Po třech minutách a patnácti sekundách zmáčkl seržant na recepci bzučák a pustil nás do jakési malé místnosti. Táta tam odnosil moje krabice.

O deset sekund později za námi přišel pán v bílé košili. Pohlédl na mě a pak se zadíval ke stropu do kamery.

„Ahoj, Jaspere. Děkuju, že ses dostavil. Do záznamu uvádím, že výslech povede konstábl Richard Chamberlain. Přítomný je dále Jasperův otec Ed Wishart. Je úterý dvanáctého dubna

a budeme si spolu povídat o obvinění, které bylo vzneseno vůči vaší sousedce Bee Larkhamové.“

Jeho hlas měl odpudivý odstín narezlé chromové oranže.

„Jak že se jmenujete?“ zeptal jsem se a otrásl se odporem.

„Richard Chamberlain, jako ten herec,“ odpověděl. „Jiné nároky na slávu si bohužel činit nemůžu. Tak co, pustíme se do toho?“

Seděli jsme proti sobě na pohovkách a já se posouval pořád dál od skvrny připomínající zvratky, až jsem málem přepadl přes okraj, ale táta mě chytil a přitáhl si mě zpátky.

Srdce mi žuchlo jako obrovský prosklený výtah. Tohle nebyl ten detektiv z čekárny, co mlčky poslouchal a mluvil tichou, uklidňující šedobílou.

Tohle byl ten narezle chromově oranžový chlap, pojmenovaný nejspíš po jakémsi záhadném herci z blíže neurčeného amerického krimiseriálu.

Od první chvíle mi byl nesympatický, a to kvůli:

1. *své barvě (samozřejmě),*
2. *tomu, jak mluvil o pitomých hercích a tvrdil, že je slavný,*
3. *a tomu, jak na mě zíral.*

Bez varování mě začal častovat podivnými otázkami o škole, kamarádech a učitelích, o dárcích pro kluky a obalech od kondomů, co se klidně můžou vydávat za blýskavé bonbony. Ty otázky byly od začátku špatné a vůbec se nelepšily.

Kde je ten pán z čekárny, ten v tom šedivém obleku?

„Nechci být neslušný, ale máte příšernou barvu a nechci s vámi mluvit.“

„Jaspere! Tohle jsme přece probírali, synku. Máš zdvořile a slušně odpovídat na otázky.“

„Jo, ale nemohl by se vrátit ten policista, co šedobíle šep-tá? Přišlo mi, že mi rozumí. Nechci, aby tu byl tady tenhle